ÜLDKOHTU OTSUS (kaheksas koda)

17. detsember 2010 *

Kohtuasjas T-460/08,

Euroopa Komisjon, esindajad: A. Aresu ja A. Caeiros,

hageja,

versus

Acentro Turismo SpA, asukoht Milano (Itaalia), esindajad: advokaadid A. Carta ja G. Murdolo,

kostja,

mille ese on komisjoni poolt Euroopa Aatomienergiaühenduse asutamislepingu artikli 153 alusel esitatud hagi, millega taotletakse kostjalt teenuslepingu nr 349-90-04 TL ISP I alusel, mis käsitleb Teadusuuringute Ühiskeskuse ametilähetustega seotud reiside korraldamist, väidetavalt võlgnetavate summade ning viivitusintressi väljamõistmist,

* Kohtumenetluse keel: itaalia.

ÜLDKOHUS (kaheksas koda),

koosseisus: president E. Martins Ribeiro, kohtunikud S. Papasavvas ja N. Wahl (ettekandja),

kohtusekretär: vanemametnik J. Palacio González,

arvestades kirjalikus menetluses ja 11. veebruari 2010. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Lepinguline raamistik

1 Euroopa Aatomienergiaühendus (Euratom), keda esindas Euroopa Ühenduste Komisjon, sõlmis 6. aprillil 1990 Acentro Divisione Turismo SpA-ga (hiljem Acentro Turismo SpA, edaspidi „Acentro") teenuslepingu 349-90-04 TL ISP I (edaspidi „leping").

2 Leping nägi ette, et Acentro korraldab komisjoni huvides Ispras (Itaalia) asuva Teadusuuringute Ühiskeskuse ametilähetustega seotud reise.

3 Lepingu punkti 2.1 alusel oli leping sõlmitud esialgu kaheks aastaks alates 1. oktoobrist 1990. Lepingut pikendati seejärel nelja aasta võrra Ispras 11. augustil 1992 allkirjastatud lepingu esimese muudatusega ning kuue aasta võrra Ispras 7. juulil 1994 allkirjastatud lepingu teise muudatusega ning lõpuks kuue kuu võrra Ispras 9. septembril 1996 allkirjastatud kolmanda muudatusega.

4 Lepingu punkti 6.2 kohaselt pidi Acentro kolm korda kuus täitma osutatud reisiteenuste arvete kohta detailse aruande ning saatma selle komisjoni pädevatele talitustele koos muude võimalike kulude aruannetega. Nimetatud talitused pidid seejärel tasuma asjaomased summad 60 päeva jooksul alates nimetatud aruannete esitamise kuupäevast.

5 Lepingu punktis 7 oli ette nähtud, et Acentro pidi komisjonile maksma kolme liiki tasu:

– aažio, mis moodustas „3% rahvusvaheliste lennupiletitega seonduvatest summadest” (punkt 7.1);

– osalus Ispras asuvas keskuses komisjoni poolt Acentro kasutusse antud ruumide kasutamise ja hooldamisega seotud kuludes, eeskätt seoses koristamise, kütte, kliimaseadmete ja elektriga, ja seda vastavalt lepingu lisas 1 sätestatud parameetritele (punkt 7.2);

– tavapärase käitamise ning talle usaldatud ülesannete täitmisega seonduvad kulud, samuti telefoni, teleksi ja telefaksi arved (punkt 7.3).

6 Lepingu punkti 8 kohaselt pidi komisjon igal semestril esitama Acentrole arve seoses eespool nimetatud tasudega, mille Acentro pidi tasuma 30 päeva jooksul alates arve kättesaamise kuupäevast.

7 Lepingu punkt 15 sätestas järgmist:

„15.1. Käesoleva lepingu suhtes kohaldatakse Itaalia õigusnorme.

15.2. Lepingupoolte vaheliste käesoleva lepinguga seotud vaidluste lahendamiseks on ainupädev Euroopa Ühenduste Kohus."

8 Leping nägi samuti vastavalt Itaalia tsiviilseadustiku (codice civile, edaspidi „CC") artikli 1341 teisele lõigule ette, et kehtestatud vahekohtuklauslit tuli kinnitada eraldiseisvas allkirjastatud aktis.

9 CC artikli 1341 teine lõik sätestab, et „[…] vahekohtuklauslid on igal juhul tühised, kui neis ei ole eraldi kirjalikult kokku lepitud".

Vaidluse taust

10 Pärast lepingu lõppemist 31. märtsil 1997 tuvastasid komisjoni pädevad talitused, et Acentro ei olnud tasunud kaht arvet, mis komisjon oli väljastanud lepingu punkti 8 alusel, st:

– 19. mai 1997. aasta arve nr 97170/REE ruumide kasutusse andmisega seonduvate kulude eest ajavahemikul 1. september 1996 kuni 31. märts 1997 summas 1 566 571 Itaalia liiri (ITL);

– 19. mai 1997. aasta arve nr 97182/REE rahvusvaheliste lennupiletitega seonduvast summast 3% moodustava aažio eest ajavahemikul 1. oktoober 1996 kuni 31. märts 1997 summas 75 042 795 Itaalia liiri.

11 Komisjon palus 2. septembri 1997. aasta kirjas Acentrol tasuda kõnealusele kahele arvele vastavad summad 15 päeva jooksul alates selle meeldetuletuse kättesaamise kuupäevast.

12 Acentro vastas 12. septembri 1997. aasta kirjaga komisjoni 2. septembri 1997. aasta kirjale. Oma vastuses väitis ta esiteks, et komisjoni nõutud kogusummast 76 609 366 Itaalia liiri tuli lahutada kogusumma – hinnanguliselt 22 257 166 Itaalia liiri –, mille komisjon talle võlgnes. Teiseks teatas ta oma kavatsusest järelejäävat summat mitte tasuda, sest ta leidis, et see tuleb tasaarvestada 29 328 000 Itaalia liiri suuruse võlanõudega, mis tal oli Euroopa Ühendusega 23. juulil 1996 Milanos (Itaalia) sõlmitud teenuslepingu Phare nr 96-0781.00 alusel.

13 Nõustudes lepingu alusel Acentro ja komisjoni vastastikuste võlgade ning võlanõuete tasaarvestamise põhimõtte kohaldamisega, võrdles komisjon mõlema lepingupoole 1997. eelarveaasta võlgu ja võlanõudeid.

14 Selle uurimise käigus avastas komisjon, et lisaks käesoleva kohtuotsuse punktis 10 nimetatud arvetele oli Acentro jätnud tasumata 6 telefoniarvet, st arved nr 97171/REE, 97172/REE, 97173/REE, 97174/REE, 97175/REE ja 97176/REE kogusummas 80 501 938 Itaalia liiri. Seejärel võttis ta arvesse Acentro poolt 1997. aastal esitatud detailsetes aruannetes esitatud arved, mille eest ei olnud veel tasutud ning mille kogusumma oli 54 367 200 Itaalia liiri. Ta järeldas sellest, et kõnealuste summade vahe oli tema kasuks 26 134 738 Itaalia liiri (13 497,46 eurot), mistõttu Euratomil oli Acentro vastu võlanõue samas summas.

15 Tähitud ja väljastusteatega 31. mai 2002. aasta kirjas teavitas komisjon Acentrot sellest tulemusest ning nõudis 13 497,46 euro tasumist 15 päeva jooksul alates kõnealuse kirja kättesaamise kuupäevast.

16 Acentro teavitas 10. juuni 2002. aasta kirjas komisjoni sellest, et ta keeldub kõnealust võlga tasumast, sest ta leidis, et selle sai tasaarvestada tema teenuslepingust Phare nr 96-0781.00 tuleneva võlanõudega Euratomi vastu.

17 Tähitud ja väljastusteatega 11. novembri 2002. aasta kirjas nõudis komisjon Acentrolt 13 497,46 euro tasumist.

18 Acentro vastas 20. novembri 2002. aasta kirjas komisjoni 11. novembri 2002. aasta kirjale. Ta kordas oma seisukohta ning keeldus jätkuvalt kõnealust võlga tasumast.

19 Tähitud ja väljastusteatega 20. jaanuari 2004. aasta kirjas nõudis komisjon uuesti, et Acentro tasuks talle 13 497,46 eurot.

20 Kuna Acentro viimasele kirjale ei vastanud, volitas komisjon Itaalia advokaadi end esindama, et saavutada talle tema arvates võlgnetava summa tasumine. Kuna olukord ei lahenenud ning Euratomi võlanõuet Acentro vastu ei saanud sisse nõuda, otsustas komisjon esitada Üldkohtule hagi lepingu punktis 15 sätestatud vahekohtuklausli alusel.

Menetlus ja poolte nõuded

21 Üldkohtu kantseleisse 10. oktoobril 2008 esitatud hagiavaldusega algatas komisjon käesoleva menetluse EA artikli 153 alusel.

22 Poolte kohtukõned ja nende vastused Üldkohtu esitatud küsimustele kuulati ära 11. veebruari 2010. aasta kohtuistungil.

23 Kohtuistungil palus komisjon luba lisada kohtutoimikusse teatud lisadokukmendid vaidlusaluse võlanõude kohta. Acentro vaidles sellele vastu. Dokumente toimikusse ei lisatud.

24 Komisjon palub Üldkohtul:

– mõista Acentrolt põhisummana välja 13 497,46 eurot;

– mõista Acentrolt välja käesoleva hagiavalduse esitamise kuupäevani võlgnetav viivitusintress summas 2 278,55 eurot ning samuti viivitusintress käesoleva hagiavalduse esitamise kuupäevast kuni põhisumma tegeliku maksmise kuupäevani kulgeva ajavahemiku eest, mis tuleb arvutada hiljem Itaalia seadustes sätestatud intressimäära alusel;

– mõista Acentrolt välja viivitusintress käesoleva hagiavalduse esitamise kuupäevani võlgnetavalt viivitusintressilt, mis tuleb arvutada viimati nimetatud viivitusintressi maksmise kuupäeva arvestades ning Itaalia seadustes sätestatud intressimäära alusel;

– mõista kohtukulud välja Acentrolt.

25 Acentro palub Üldkohtul:

– tuvastada ja tunnustada, et vahekohtuklauslit ei ole kokku lepitud, see on tühine ja igal juhul puudub sel õigusmõju ning jätta seetõttu hagi vastuvõetamatuse tõttu rahuldamata;

– jätta rahuldamata kõik nõuded, mis komisjon tema vastu esitas;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

Õiguslik käsitlus

Vastuvõetavus

Poolte argumendid

26 Kuigi ta ei esitanud Üldkohtu kodukorra artikli 114 alusel eraldi dokumendiga ametlikult vastuvõetamatuse vastuväidet, tugineb Acentro hagi vastuvõetamatusele, põhjendusel et Üldkohus ei ole pädev vaidlust lahendama.

27 Acentro väidab, et lepingu punktis 15.2 esitatud klauslit, mille kohaselt on ainult Euroopa Ühenduste Kohus pädev kohtuvaidlusi lahendama, ei olnud lepingu sõlmimise ajal eraldi kirjalikult heaks kiidetud ning seetõttu ei ole sellel klauslil õigusmõju juba lepingu enda kohaselt, mis viitab CC artiklile 1341, mistõttu Üldkohtul puudub pädevus, ja seetõttu on hagi vastuvõetamatu.

28 Komisjon leiab, et lepingu punktis 15.2 ette nähtud klausli suhtes ei tohiks kohaldada CC artikli 1341 teises lõigus kehtestatud vorminõudeid.

29 Esiteks on siseriiklik õigus kohaldatav ainult nendes küsimustes, mida lepingus ei ole sõnaselgelt käsitletud, või kahtluse korral mõne lepingupunkti tõlgendamiseks. Kuid lepingu punktis 15.2 kindlaks määratud klausel, mis annab Euroopa Kohtule kohtuvaidluste lahendamise ainupädevuse, on äärmiselt selge ja ühetähenduslik – ei ole võimalik mõistlikult kahelda selle sisus ja tähenduses.

30 Teiseks ei ole CC artikli 1341 teine lõik komisjoni väitel käesolevas kohtuasjas kohaldatav. Komisjon leiab selles osas esiteks, et EA artikkel 153 ei näe ette vahekohtuklauslite eraldi kirjalikult heakskiitmise nõuet. Komisjon on seisukohal, et siseriiklik säte, mis nõuab kõnealuse klausli sõnaselget sätestamist eraldiseisvas kirjalikus dokumendis, oleks vältimatult vastuolus EA asutamislepingu eespool viidatud sätte sõnastuse ja mõttega, mis on siseriikliku õiguse suhtes ülimuslik. Teiseks on Corte suprema di cassazione (kassatsioonikohus) sedastanud, et eraldi kirjalikku heakskiitmist ei nõuta selliste avalik-õiguslike isikutega sõlmitud hankelepingute puhul, mis nagu käesolevas asjas on sõlmitud avaliku hankemenetluse alusel. Kolmandaks kohaldatakse seda eraldi kirjaliku heakskiitmise nõuet komisjoni väitel üksnes sellistes olukordades, mida iseloomustab ilmne tasakaalu puudumine lepingupoolte vahel. Komisjon on seisukohal, et on selge, et lepingul olid sellisele klassikalisele „business to business" ärisuhtele iseloomulikud tunnused, mille pooled on sõlminud selliste läbirääkimiste alusel, mis toimuvad tulemuse tähendusest täiesti teadlike kutseala esindajate vahel.

31 Kolmandaks väidab komisjon, et kui asutakse seisukohale, et lepingus ettenähtu suhtes tuleb kohaldada mitte üksnes siseriiklikku õigust, vaid ka CC artikli 1341 teises lõigus sätestatud erisätet – mida komisjoni arvates teha ei tohiks –, siis tuleb arvestada sellega, et Acentro väljendas komisjoni väitel hanketeate avaldamisele järgnenud läbirääkimiste käigus oma täielikku ja tingimusteta nõusolekut vahekohtuklausli lisamisega lepingusse.

Üldkohtu hinnang

32 Sissejuhatuseks tuleb tuvastada, et Üldkohtu pädevusse kuuluvad EÜ artiklis 225 ja EA artiklis 140a loetletud küsimused, mida on täpsustatud Euroopa Kohtu põhikirja artiklis 51. Nende sätete kohaselt on Üldkohus pädev lahendama talle esitatud lepingutega seotud vaidlusi üksnes vahekohtuklausli olemasolul. See vahekohtuklauslil

tuginev pädevus kujutab endast erandit üldisest õigusest ning seda tuleb seetõttu tõlgendada kitsendavalt (Euroopa Kohtu 18. detsembri 1986. aasta otsus kohtuasjas 426/85: komisjon *vs.* Zoubek, EKL 1986, lk 4057, punkt 11).

33 Seejärel tuleb meelde tuletada, et kohtupraktika kohaselt hinnatakse liidu kohtute pädevust lahendada vahekohtuklausli alusel lepingut puudutav kohtuvaidlus üksnes EÜ artikli 238 või EA artikli 153 sätete ning klausli enda põhjal, ilma et seejuures saaks pädevuse puudumise toetuseks tugineda siseriiklikele õigusnormidele, mis väidetavalt välistavad liidu kohtute pädevuse (Euroopa Kohtu 8. aprilli 1992. aasta otsus kohtuasjas C-209/90: komisjon *vs.* Feilhauer, EKL 1992, lk I-2613, punkt 13, ja Euroopa Kohtu 6. aprilli 1995. aasta otsus kohtuasjas C-229/93: Bauer *vs.* komisjon, EKL 1995, lk I-839, punkt 11).

34 Käesolevas kohtuasjas sisaldab leping EA artikli 153 tähenduses vahekohtuklauslit, mille kohaselt on liidu kohtud pädevad vaidlusi lahendama.

35 Leping allkirjastati 6. aprillil 1990. Acentro aga ei kirjutanud eraldiseisvas dokumendis esitatud vahekohtuklauslile teist korda alla.

36 Kuid vaatamata sellele, et lepingu suhtes kohaldatava siseriikliku õiguse kohaselt on nõutav eraldi heakskiitmine, ei ole selle puudumine piisav, et tunnistada kõnealune vahekohtuklausel tühiseks.

37 Nimelt tuleneb käesoleva kohtuotsuse punktis 33 viidatud kohtupraktikast, et ehkki lepingu suhtes, milles on sätestatud vahekohtuklausel EÜ artikli 238 või EA artikli 153 tähenduses, kohaldatakse siseriiklikku õigust vastavalt nimetatud lepingus

sätestatule, reguleerib liidu kohtu pädevust üksnes kõnealune asutamisleping ja vahekohtuklausel ise. Siseriiklik õigus ei saa välistada liidu kohtu pädevust. See kohtupraktika on kohaldatav ka käesoleva kohtuasja asjaoludel, mil leping ise näeb ette eraldi kirjalikult heakskiitmise.

38 Eespool toodud kaalutlustest ja kohtupraktikast tuleneb, et Üldkohus on EA artikli 153 ja lepingu punkti 15.2 kohaselt pädev käesolevat kohtuvaidlust lahendama.

Sisulised küsimused

Põhisumma tasumise nõue

– Poolte argumendid

39 Komisjon leiab, et Euratomi 13 497,46 euro suuruse võlanõude olemasolu on piisavalt tõendatud seoses lepingu sätetega ning et seetõttu on kõnealune võlanõue kindlalt tuvastatud, kindlasummaline ja sissenõutav. Lisaks sellele nõuti selle tasumist Acentrolt vastavalt CC artikli 1219 esimesele lõigule nõuetekohaselt ja maksenõuete abil.

40 Komisjon seletab, et ta kasutas kõnealuse võlanõude arvutamiseks tema käsutuses olevaid asjakohaseid arveid, mis seonduvad kolme liiki tasudega, mida Acentro pidi lepingu punkti 7 alusel maksma, st rahvusvaheliste lennupiletitega seonduvast summast 3% moodustav aažio (arve nr 97182/REE ajavahemiku 1. oktoober 1996 kuni 31. märts 1997 kohta), Ispras ruumide kasutusse andmisega seonduvad kulud (arve nr 97170/REE ajavahemiku 1. september 1996 kuni 31. märts 1997 kohta) ja tavapärase käitamisega seonduvad kulud (arved nr 97171/REE, 97172/REE, 97173/REE, 97174/REE, 97175/REE ja 97176/REE, mis on kõik peamiselt seotud telefoniühenduse kuludega, mis Acentrol tuli tasuda 1997. aasta märtsi ning 1996. aasta jaanuarist sama aasta märtsini ning 1996. aasta maist sama aasta juunini kestnud ajavahemike eest).

41 Vastuseks Acentro argumendile, mille kohaselt ta ei ole esitanud piisavalt tõendeid telefoniarvete kohta, väidab komisjon, et arved koostati kooskõlas lepingu punktiga 8 ning Acentro ei olnud selles osas kunagi vastuväiteid esitanud. Ta lisab, et Acentro ei ole kunagi vaidlustanud käesoleva kohtuotsuse eelmises punktis nimetatud kaheksa arve sisu, sealhulgas telefoniarved.

42 Lisaks sellele mängib käesolevas kohtuasjas olulist rolli möödunud ajavahemik. Selles osas juhib komisjon tähelepanu sellele, et Itaalia õiguse kohaselt tuleb lepinguga seotud arveid tsiviilõiguse kohaselt säilitada kümme aastat ning maksuõiguse kohaselt viis aastat. Seetõttu on komisjon toiminud seaduses ettenähtust hoolikamalt, säilitades raamatupidamisdokumendid pikema aja jooksul, kui on ette nähtud Itaalia õiguses.

43 Komisjon on seisukohal, et arvestades pikka ajavahemikku, mis Acentrol vastamiseks kulus, on ainsad tõendid, mille alusel oli võimalik selgelt ja dokumentaalselt kindlaks teha aktiva- ja passivakirjed lepinguga seotud finantsülekannete raames, kas kadunud või neid on 12 aastat pärast asjaolude ilmnemist raske taastada.

44 Samuti tuleneb tolleaegselt teenuseosutajalt telefonikõnedega seonduvate andmete saamise raskus sellest, et Acentro oli otsustanud kasutada oma ülesannete täitmiseks vajalike kõnede puhul Ispra keskuse kõnekeskust. Selle valiku tõttu tuli kõnealuse teenuse Acentro poolt kasutamisega seonduvate kulude kohta koostada eraldi arved. Andmekäitluse ja eraelu puutumatuse kaitse osas kohaldatavate ühenduse ja siseriiklike sätete kohaselt ei saanud neid andmeid pikemat aega säilitada.

45 Lisaks sellele väidab komisjon, viidates kirjavahetusele Acentroga, et viimane ei olnud kunagi vaidlustanud kõnealuse võlanõude olemasolu ning oli selles osas väitnud, et nimetatud võlanõue tuli tasaarvestada ühe teise võlanõudega, mis Acentrol oli väidetavalt komisjoni vastu tekkinud teenuslepingu Phare nr 96-0781.00 alusel. Komisjon on seisukohal, et selline tasaarvestamine eeldab tingimata seda, et Acentro on tunnistanud komisjonile võlgnetavaid summasid.

46 Mis puudutab tasaarvestamist ennast, siis komisjon, kelle väitel ei ole ta teenuslepingu Phare nr 96-0781.00 alusel Acentrole midagi võlgu, seletab, et CC artikli 1241 ja artikli 1242 esimese lõigu kohaselt on tasaarvestamine, mida Acentro soovib läbi viia, võimalik üksnes siis, kui kaks isikut on üksteisele võlgu ning nende vastastikused võlad on kindlalt tuvastatud, kindlasummalised ja sissenõutavad. Komisjoni väitel see käesolevas kohtuasjas nii ei ole, sest esimene võlanõue on Euratomil Acentro vastu, samas kui Acentro väitel on tal võlanõue Euroopa Ühenduse vastu, kes on Euratomist eraldiseisev juriidiline isik.

47 Acentro tuletab meelde, et CC artiklis 2697 kehtestatud tõendamiskoormise kohaselt peab väidetav võlausaldaja tõendama oma võlanõude olemasolu. Selles osas väidab ta, et arved, millele komisjon oma nõuete toetuseks viitab, ei tõenda piisavalt võlanõude olemasolu ja veelgi vähem selle kindlasummalisust ja sissenõutavust. Eeskätt

ei sisalda arved, mille alusel komisjon nõuab telefonikulude hüvitamist, ühtegi tõendavat dokumenti, mis võimaldaks selle nõude põhjendatust kontrollida.

48 Acentro vaidlustab ka komisjoni argumendi, mille kohaselt tema 12. septembri 1997. aasta kiri kujutab endast võla olemasolu tunnistamist, sest seda kirja kirjutades arvas Acentro, et kõnealust võlga oli võimalik tasaarvestada võlanõudega, mis tal oli tekkinud komisjoni vastu teenuselepingu Phare nr 96-0781.00 alusel.

– Üldkohtu hinnang

49 Sissejuhatuseks tuleb märkida, et CC artikli 2697 kohaselt peab võlausaldaja tõendama oma võlanõuet. Käesolevas kohtuasjas tugineb komisjon kaheksale lepingulise suhte raames saadetud arvele, et tõendada Euratomi võlanõuet Acentro vastu.

50 Samuti tuleb märkida, et kõnealuse võlanõude olemasolu vaidlustamiseks väidab Acentro üksnes sisuliselt seda, et arved, mille alusel komisjon telefonikulude hüvitamist nõuab, ei sisalda ühtegi õigustavat dokumenti, mis võimaldaks tal selle nõude õigustatust kontrollida.

51 Selles osas tuleb märkida, et Acentrol oli lepingu alusel võimalik valida, kas kasutada oma ülesannetega seotud side tarvis Ispra keskuse kõnekeskust (lepingu punkti 5.2 teine lõik) või avada ning kasutada omal kulul, makstes tasu otse teenuseosutajale, telefoni-, teleksi- ja telefaksiliinid, mis olid tema kohustuste täitmiseks vajalikud

(lepingu punktid 5 ja 7). Kohtuasja asjaolude toimumise ajal otsustas ta kasutada osutatava teenusega seotud side eesmärgil Ispra keskuse kõnekeskust ning komisjoni teenuseid.

52 Selle valiku tõttu tuli esitada eraldi arved nende teenuste Acentro poolt kasutamisega seotud kulude kohta. Nimelt koostas Ispra keskuse tehniline talitus telefoniteenust pakkuva ettevõtja esitatud telefoniühenduste nimekirja alusel väljavõtte Acentro kõnede kohta, arvutas neile vastava summa ning edastas teabe finantstalitusele, kes väljastas arve ja saatis selle Acentrole, lisades ka kõnealuste telefoniühenduste nimekirja.

53 Samuti tuleb märkida, et arved väljastati kooskõlas lepingu punktiga 8 ning Acentro ei vaidlustanud kordagi sellist toimimisviisi kogu lepingu kestuse vältel.

54 Lisaks sellele tuleb sedastada, et toimikus ei esine asjaolusid, mis võimaldaksid tuvastada, et asjaolude ilmnemise ajal vaidlustas Acentro kõnealused arved või meeldetuletused, mis komisjon talle hiljem saatis.

55 Toimikust nähtub vastupidi, et selle asemel, et vaidlustada nõutud summad või küsida selgitusi kõnealuste arvete kohta, tegi Acentro komisjonile ettepaneku tasaarvestada see võlg ühe võlanõudega, mis tal väidetavalt oli komisjoni vastu tekkinud ühe teise lepingu alusel, st teenuslepingu Phare nr 96-0781.00 alusel.

56 Jättes kõrvale küsimuse, kas Acentro ja komisjon on üksteise suhtes võlgnikud või kas asjaolu, et Acentro sõlmis lepingud kahe erineva ühendusega, st Euroopa Ühendusega teenuslepingu Phare nr 96-0781.00 puhul ja Euratomiga vaidlusaluse lepingu

puhul, takistab Acentro pakutud tasaarvestamist, tuleb tuvastada, et selline vastus ei ole iseenesest piisav kõnealuste arvete vaidlustamiseks.

57 Selles osas tuleb tuvastada, et komisjoni ja Acentro vahelisi lepingulisi suhteid reguleeris Itaalia õiguse kohaselt hea usu põhimõte. Selle põhimõtte kohaselt peab lepingupool, käesoleval juhul Acentro, teavitama juhul, kui ta vaidlustab ühe või mitu arvet või arvete teatud kirjed, mõistliku aja jooksul teist lepingupoolt, käesoleval juhul komisjoni.

58 Seega oleks Acentro pidanud asjaolude ilmnemise ajal küsima selgitusi või täpsustusi kõnealuste arvete kohta, mida ta aga ei ole teinud.

59 Seetõttu tuleb rahuldada komisjoni nõue mõista Acentrolt välja põhisumma 13 497,46 eurot, mis vastab Euratomile lepingu alusel tekkinud võlanõudele Acentro vastu.

Viivitusintressiga seonduvad nõuded

– Poolte argumendid

60 Komisjon väidab, et viivitusintressi arvutamise lähtekuupäev on 25. juuni 2002. Ta väidab, et selle ajavahemiku eest, mis algab kõnealusel kuupäeval, mil Acentrolt nõuti põhisumma maksmist, ja mis lõppeb hagiavalduse esitamise kuupäeval 10. oktoobril 2008, tuleb kohaldatava seadusjärgse intressimäära alusel tasuda viivitusintressi summas 2 278,55 eurot.

61 Komisjon on seisukohal, et käesoleva hagiavalduse esitamise kuupäeva ja põhisumma tegeliku tasumise kuupäeva vahelise ajavahemiku eest maksmisele kuuluv viivitusintress tuleb arvutada eraldi, vastavalt itaalia õigusnormides kehtestatud intressimäärale.

62 Lõpetuseks, tuginedes CC artiklile 1283, nõuab komisjon täiendava viivitusintressi väljamõistmist. Ka see intress tuleb arvutada eraldi, tuginedes võlgnetava intressi tegeliku tasumise kuupäevale ning itaalia õigusnormides kehtestatud intressimäära alusel.

63 Acentro ei ole selles küsimuses esitanud ühtegi argumenti.

– Üldkohtu hinnang

64 Nagu tuleneb käesoleva kohtuotsuse punktist 59, tuleb komisjoni nõue rahuldada põhisummat 13 497,46 eurot puudutavas.

65 Mis puudutab intresse, siis tuleb tuvastada, et komisjon märkis oma 31. mai 2002. aasta kirjas, et põhisumma tuli tasuda 15 päeva jooksul alates kõnealuse kirja kättesaamisest. Acentro sai kirja kätte hiljemalt 10. juunil 2002.

66 Kuivõrd lepingus ei ole kohaldatavas intressis eraldi kokku lepitud ja selle suhtes kohaldatakse Itaalia õigusnorme, siis tuleb kohaldada Itaalia õigusnormides ette nähtud asjakohaseid sätteid ja viivitusintressimäära.

67 Itaalia õiguse, täpsemalt CC artikli 1224 kohaselt võib võlausaldaja tasumata jätmise korral nõuda õigusnormides kehtestatud määraga viivitusintressi, ilma et ta peaks tõendama kahju tekkimist.

68 Lisaks sellele võib võlausaldaja CC artikli 1283 alusel nõuda täiendavat viivitusintressi alates päevast, mil esitati hagiavaldus; seda küll ainult vähemalt kuuekuulise ajavahemiku eest võlgnetava intressi korral.

69 CC artikkel 1284 sätestab:

„Seadusjärgne intressimäär on 3% aastas. *Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana*'s enne intressimäära kohaldamisele eelneva aasta 15. detsembrit avaldatud rahandusministri dekreediga on võimalik igal aastal intressimäära muuta vastavalt lühiajaliste valitsuse võlakirjade keskmisele aasta brutotulule ning arvestades samal aastal registreeritud inflatsioonimäära. Kui uut intressimäära ei kehtestata enne 15. detsembrit, jääb varasem määr kehtima kogu järgnevaks aastaks. […]"

70 Kõnealuseks intressimääraks kehtestati 3% 11. detsembri 2001. aasta ministri dekreediga, mis avaldati 14. detsembri 2001. aasta *Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana*'s nr 29, ning see jäi samaks aastatel 2002 ja 2003. Intressimäära muudeti 1. detsembri 2003. aasta ministri dekreediga, mis avaldati 10. detsembri 2003. aasta *Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana*'s nr 286 ja mis kehtestas intressimääraks

alates 1. jaanuarist 2004 2,5%; see intressimäär jäi kehtima aastatel 2004–2007. 12. detsembri 2007. aasta ministri dekreediga, mis avaldati 15. detsembri 2007. aasta *Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana*'s nr 291, määrati intressimääraks 3% alates 1. jaanuarist 2008.

71 Nagu märgitud käesoleva kohtuotsuse punktis 65, sai Acentro käesolevas asjas kirja, milles võlga sisse nõuti, kätte hiljemalt 10. juunil 2002. Seetõttu möödus 15-päevane tähtaeg 25. juunil 2002. Seega tuleb viivitusintressi tasuda alates sellest kuupäevast.

72 Eelnevast tulenevalt kuulus hagiavalduse esitamise kuupäeval Acentro poolt tasumisele viivitusintress kogusummas 2 278,55 eurot.

73 Järelikult tuleb Acentrolt komisjoni kasuks välja mõista põhisumma 13 497,46 eurot, hagiavalduse esitamise kuupäeval (10. oktoober 2008) võlgnetud viivitusintress summas 2 278,55 eurot ning viivitusintress nendelt kahelt summalt, mis tuleb arvutada 10. oktoobrist 2008 kuni põhisumma täieliku tasumise kuupäevani kulgeva ajavahemiku eest vastavalt kehtivatele intressimääradele.

Kohtukulud

74 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus on tehtud kostja kahjuks, tuleb kohtukulud vastavalt komisjoni nõudele välja mõista kostjalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kaheksas koda)

otsustab:

1. **Mõista Acentro Turismo SpA-lt Euroopa Komisjoni kasuks välja põhisumma 13 497,46 eurot, hagiavalduse esitamise kuupäeval võlgnetud viivitusintress summas 2 278,55 eurot ning viivitusintress nendelt kahelt summalt, mis tuleb arvutada 10. oktoobrist 2008 kuni põhisumma täieliku tasumise kuupäevani kulgeva ajavahemiku eest vastavalt kehtivatele intressimääradele.**

2. **Mõista kohtukulud välja Acentro Turismolt.**

Martins Ribeiro Papasavvas Wahl

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 17. detsembril 2010 Luxembourgis.

Allkirjad